

for Contoirtets Eiendom. Nu har jeg hørt som paalideligt, at ved de simplere Pantelaanecontoirer, i hvis Nærhed de stakkels fattige Folk boe, f. Ex. i Vorgergade og saadanne Steder, kan man ikke faae Laan paa længere Tid, end Bedkommende troer det fordeelagtigt at indskrænke den til. En fattig Kone kommer med et Klædningsstykke, hun skal mulig have Brød for Pengene; hun er derfor i højeste Grad trængende til at faae Laan, og hun begjærer Laanet paa en Maanedstid. Det kan ikke faaes, men man indskrænker Laanet, naar det endelig faaes, til nogle faa Dage. Konen er i Forlegenhed, hun skal have Pengene og tænker saa: kommer Tid, kommer Raad; hun sætter Gjenstanden i Pant, skjøndt hun ikke seer nogen Udvei til at skaffe Pengene, de tre, fire Dage ere snart gaaede, hun kan ikke skaffe Pengene, og den pantsatte Gjenstand bliver Laangiverens Eiendom. Det er i denne Henseende, jeg troer, at der bør gjøres en Indskrænkning, naar der skal gives en Lov som denne. Jeg troer, at der bør gjøres den Indskrænkning, at Bedkommende maa have Ret til at indløse det pantsatte Stykke, i det Mindste en Maaned efterat det er indsat, og jeg troer, at en saadan Bestemmelse er i fuldeste Samklang med det Formaal, som Lovudkastet iøvrigt opstiller; thi hvad hjælper det, at Politiet har Ret til at komme og undersøge Laangiverens Beholdning, naar det ikke kommer just i de Dage, da Gjenstanden er der? Naar en saadan stjaalen Gjenstand f. Ex. er indsat for en tre, fire Dage og efter disse Dages Forløb er transporteret ud af Beholdningen, saa er den sporløst forsvunden. Jeg troer, at det ogsaa fra Politiets Synspunkt vil være rigtigt, at der tages den Bestemmelse, at enhver saadan indsat Gjenstand skal, forsaavidt den ikke er tilbageløst, findes paa Contoirtet i en Maaned og kunne indløses af den Bedkommende i den Tid. Det var dette, jeg vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, forinden Forhandlingen sluttes.

Fischer: Vil man gaae den Vej, som nylig betegnedes af den sidste ærede Taler, troer jeg, at der er Anledning til at gaae endnu

et Skridt videre, idet man følger, hvad der er Reglen ved Assistentshuset. De Pantter nemlig, som der sælges, sælges ikke til Indtægt for Assistentshuset, uden forsaavidt at Auctionsbeløbet tjener til Dækning af Assistentshusets Udlæg med Renter. Det øvrige Beløb tilfalder Eieren imod Udlevering af Assistentshusets ledlen. Kunde man træffe en saadan Bestemmelse ogsaa med Hensyn til Pantelaanerne, vilde vist ikke Lidet være ubrettet.

Indenrigsministeren: Jeg vil ligeoverfor de to sidste ærede Talere kun bemærke, at jeg troer, at det vil være ganske overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at træffe nærmere Bestemmelse om den Maade, hvorpaa denne Næring iøvrigt skal drives. Jeg troer, at hvor ønskeligt det end kan være at sikkre den fattige Befolkning mod Udsugelser paa forskellig Maade ved Pantelaanere, vilde Forsøgene herpaa vise sig at være til ingen Nytte. Afstæker man een Udvei for Pantelaanerne til at udplyndre deres Bytte, saa vilde de vistnok med Lethed finde een eller to andre ligesaa practicable Maader til at naae deres Maal.

J. Andersen: Skulde det ikke kunne lade sig gjøre for en Deel at fjerne Ulempen ved en Bestemmelse om, at Pantelaanerne ikke skulle være berettigede til at sælge de mindløste Gjenstande, men skulle være forpligtede til at aflevere dem til Politiet, som da besørge dem hertilkomte? — Med Hensyn til hvad der før blev sagt om Landet, skal jeg sige, at jeg troer, at det er meget rigtigt, at Loven er, som den er; thi det at unbtage Landet vilde bevirke, at man fik aldeles ucontrollerede Laanecontoirer paa Landet overalt, hvor der er Anledning til at oprette saadanne. Jeg troer ikke, at det vil bidrage til at standse dem, om man vilde sige, at Loven ikke gjaldt for Landet, men det vilde bidrage til, at denne Forretning gik ganske ucontrolleret og upaataalt hen paa Landet; der vilde jo, som en æret Taler yttrede, være Leilighed især i Provindserne til, naar man kun hofatte sig ligendensfor Skjeldet mellem Land og By, at drive Næringen ganske ucontrolleret.